

# LO CANYERET

col·legi de l'advocacia de lleida · núm. 105 · març 2020



**Sant Raimon  
de Penyafort 2020**





IL·LUSTRE COL·LEGI DE  
L'ADVOCACIA DE LLEIDA

#### Edita

#### Col·legi de l'Advocacia de Lleida

Pl. Sant Joan, 6-8, 1r – 25007 Lleida  
Tel. 973 23 80 07 – Fax 973 23 03 76  
canyeret\_cr@advocatslleida.org  
http://advocatslleida.org

#### Director

**Josep Corbella Duch, advocat**

#### Consell de Redacció

**Josep Corbella Duch, advocat**  
**Meritxell Estiarte Garrofé, advocada**  
**Josep Felip Fillat, advocat**  
**Ramon Forteza Colomé, advocat**  
**Marc García Ramón, advocats**  
**Simeó Miquel Roé, advocat**  
**Enric Rubio Gallart, advocat**

#### Consell Editorial

**Jordi Albareda Cañadell, degà**  
**María Lucía Jiménez Márquez,**  
presidenta Audiència Provincial Lleida  
**Juan Fco. Boné Pina, fiscal en cap Lleida**  
**Antoni Vaquer Aloy, catedràtic dret civil UdL**  
**Ana M<sup>a</sup> Romero Murillo, professora dret**  
del treball UdL

#### Col·laboradors

**F. Xavier Alonso i Latorre, advocat**  
**Miguel Juan de Bartolomé Estévez, advocat**  
**Equip directiu del CEMICALL**  
**Junta Advocacia Jove**  
**Meritxell Estiarte Garrofé, advocada**  
**Maria Marquet, filòloga**  
**Simeó Miquel Roé, advocat**  
**M<sup>a</sup> José Varona Alabern, advocada**  
**Mercè Vilagrasa i Boldú, advocada**  
**Montse Amorós Julvez**

#### Impressió | Departament de publicitat



Tel. 93 799 07 07  
Edicions MIC www.revistesamida.cat

**Dipòsit Legal:** L-203-1998

**LO CANYERET** no es fa responsable de les opinions expressades pels col·laboradors en els escrits signats. Tots els drets reservats. Ni la totalitat ni part d'aquesta revista pot reproduir-se o transmetre's per cap procediment electrònic o mecànic, sense permís previ i per escrit del Col·legi de l'Advocacia de Lleida. L'autor o autors dels treballs presentats conservaran la propietat intel·lectual dels mateixos, cedint en exclusiva a la revista LO CANYERET el dret d'explotació de l'obra.



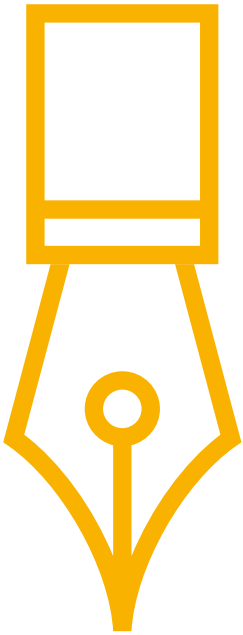
▲ **Imatge de la portada:** *Jutjat Lleida.*

*Vestíbul noves sales de vistes*

**Fotògraf:** *Genaro Massot*

## Sumari

- Carta Degà ..... 3
- Editorial ..... 4
- Instal·lació d'ascensor comunitat de veïns  
*F. Xavier Alonso i Latorre* ..... 5
- Interpretación de los decretos 169/1983,  
de 12 de abril, y 35/1990, de 23 de enero,  
ambos de la Generalitat de Catalunya  
*M<sup>a</sup> José Varona Alabern* ..... 10
- Resseguint els diaris oficials ..... 11
- Acord d'expurgació de documentació judicial..... 12
- Sant Raimon de Penyafort 2020..... 13
- **Advocacia Jove** ..... 22
- **Comissió de Cultura.** Dret al Cinema!..... 23
- **Centre de Mediació.** La Mediación en Valor ..... 25
- **Comissió de Llengua.** Presentació dels  
Formularis en Llengua Aranesa..... 26
- Cens Col·legial / Registre Societats ..... 27
- XXI edició Premi "Lo Canyeret"  
d'articles jurídics ..... 28
- El Nostre Col·legi en la Història ..... 29
- **Ressenya Llibre.** Els vaixells d'Stjenkar Rasi .. 30
- **Saps què?** ..... 32
- **Racó de Cuina.** ..... 33



L'exemplar de la revista que ara us enviem, es va preparar i tancar abans de la crisi sanitària provocada per la COVID-19.

Hem cregut convenient, mantenir els continguts però seria incomprendible que en aquesta obviéssim la situació actual. En primer lloc, en nom de la Junta de Govern, vull fer arribar tot el nostre ànim de fortalesa a tots aquells companys i companyes que heu viscut en primera mà la malaltia. Segur que molts de nosaltres tenim algun familiar, amic o company que s'ha vist afectat o potser pitjor, té algun difunt per la pandèmia. A tots ells i a tots nosaltres, ànims, solidaritat i afecte.

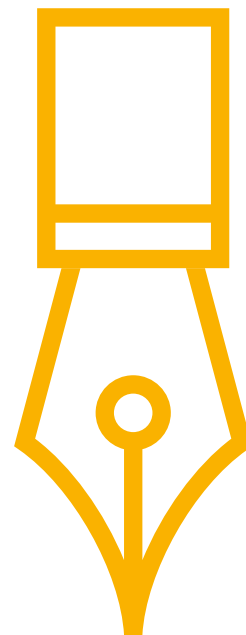
En l'àmbit professional tots estem afrontant la situació amb un alt nivell d'incertesa i por pel futur. És moment, en primer lloc, per fer una anàlisi sobre els nostres despatxos i veure quines oportunitats i quines lliçons ens dona la crisi actual, per afrontar el futur amb una direcció el més clara possible.

En l'aspecte institucional, el Col·legi així com el Consell de l'Advocacia Catalana i el Consejo General de la Abogacia, han de fer un esforç col·lectiu en aquella direcció per acompanyar els companys en aquella anàlisi i proporcionar-los medis i eines útils per fer-lo possible amb la major professionalitat possible. La unitat, la creativitat, treball i servei són avui valors més necessaris que mai en les nostres institucions.

Finalment és un moment també per fer arribar la nostra veu i les nostres propostes, amb més força i eficàcia als responsables de l'Administració de justícia en tots els nivells territorials i de poder. La crisi posa de manifest les enormes mancances del sistema judicial però alhora també la gran voluntat de servei que existeix per part d'aquells servidors públics que treballen des d'aquesta vocació de servei. Estic segur, que des de la coordinació i la col·legiació d'esforços això és possible, malgrat totes les evidents prevencions i cauteles.

Gràcies a tots pel vostre esforç i ànims en el vostre treball. La Junta està ferma, sòlidament unida i compromesa en la voluntat d'ajudar la professió i el nostre col·lectiu amb la major ambició possible.

**Jordi Albareda Cañadell, degà**



Amb el primer número de “Lo Canyeret” de 2020 enllestit, i a punt d’entrar a impremta, hem viscut un gran trasbals social a conseqüència de la ràpida expansió de l’epidèmia de coronavirus, també coneguda com a infecció per la COVID-19, i la declaració de l’estat d’alarma pel Govern central amb la promulgació del RD 463/2020, de 14 de març, inicialment, durant quinze dies, prorrogats posteriorment, imposant el confinament de la població en els domicilis respectius.

Els idus de març de 2020 ens han portat una crisi epidemiològica inesperada, amb la conseqüència del confinament dels ciutadans en llurs domicilis, i l’aturada de l’activitat econòmica i de les relacions socials.

Els experts ens diuen que la COVID-19 és una malaltia viral, transmissible, que afecta l’aparell respiratori i, generalment, poc greu, però que, en alguns casos, pot ocasionar complicacions importants i afectar greument la salut. Però, en aquest cas, la virulència de la infecció, amb un increment exponencial d’ingressos hospitalaris i de defuncions, ha estat la principal motivació per a la declaració de l’estat d’alarma, amb la finalitat d’aturar-ne la propagació i de recuperar la normalitat social, econòmica i sanitària.

L’advocacia no ha quedat al marge de la declaració de l’estat d’alarma, atès que per una banda s’ha vist afectada pel confinament domiciliari i, per altra, per la paralització de l’activitat jurisdiccional, amb la suspensió dels terminis processals i administratius, com també dels de caducitat i prescripció.

Les funcions relacionades amb l’estat d’alarma s’assignen al President del Govern de l’Estat, que les exerceix per delegació en els Ministres de Defensa, Interior, Transports i Sanitat. Aquest darrer, el Ministre de Sanitat actua com autoritat competent delegada per a les àrees de responsabilitat que no tenen una autoritat específica, entre les quals s’inclouen totes les matèries relacionades amb l’Administració de justícia, i l’exercici de l’advocacia.

La situació actual ens ha portat a un ús intensiu del teletreball i de les telecomunicacions, mentre esperem, resignats, la desaparició del virus infeccios, i la restauració de la vida social, que és la base indispensable per a la configuració i exercici del Dret.

**El Consell de Redacció**

*canyeret\_cr@advocatslleida.org*

# Instal·lació d'ascensor comunitat de veïns

F. Xavier Alonso i Latorre, Advocat

En relació amb el tema a tractar, referent a la instal·lació d'un ascensor en una "comunitat de propietaris de veïns" –de la ciutat de Lleida posem per cas– a fi i efectes de salvar barreres arquitectòniques a la comunitat, i en especial, la seva afectació (p. ex.) a un eventual local situat als baixos del dit immoble; resseguint la normativa i jurisprudència aplicables al respecte, podríem dir:

**I. Normativa d'aplicació:** CCAT<sup>1</sup> (art. 553-33 a 40 pel que fa als elements privatis i les seves limitacions, així com l'art. 553-41 i s. pel que toca als elements comuns), junt amb la **Llei 13/2014, de 30 d'octubre, de supressió de barreres arquitectòniques**; això és:

- Codi Civil de Catalunya (CCAT).
- Llei 13/2014, de 30 d'octubre, de supressió de barreres arquitectòniques.

• **art. 553-33 CCAT. Elements privatis.** “Només es poden configurar com a elements privatis d'un edifici els habitatges, els locals i els espais físics que poden ser objecte de propietat separada i que tenen independència funcional perquè disposen d'accés propi a la via pública” (sigui directe sigui a través d'un element comú de gaudi no restringit, en l'anterior redacció; avui no vigent).

• **art. 553-34 CCAT. Elements privatis de benefici comú.**

1. Són elements privatis de benefici comú els que, per disposició de la llei, del títol de constitució o per acord de la junta de propietaris, pertanyen a tots els propietaris en proporció a la quota i de manera separable de la propietat de l'element privatiu concret.
2. Els elements comuns desafectats per acord de la junta de propietaris tenen caràcter d'element privatiu de benefici comú, llevat que s'estableixi altrament.
3. L'administració i disposició d'un element privatiu de benefici comú es regeix per les normes de la propietat horitzontal.

Nova redacció del precepte; segons Llei 5/2015 de modificació del Llibre cinquè del CCAT.

Aquest supòsit, clarament i pel que toca al punt 1r, seria el que aquí tractem; derivant de la decisió de la junta de pro-

pietaris, al no provenir ja del títol de constitució si així no estava previst, la decisió de “destinar aquest element privatiu –imaginem un local, de 5 m<sup>2</sup> p. ex., d'uns suposats baixos corresponents a un local de propietat privada– a fi de dur a terme la instal·lació de l'ascensor amb la finalitat de “suprimir barreres arquitectòniques a la comunitat”; circumstància que podria ser, fins i tot si fos el cas, aplicable als elements privatis de benefici comú, essent que l'art. 553-38.3 disposa al respecte que “la comunitat ha de fer les obres necessàries per a la conservació integral de l'immoble i dels seus serveis, de manera que compleixi les condicions estructurals d'habitabilitat, d'accessibilitat, d'estanquitat i de seguretat necessàries”.

Al tall de l'avançat, interessant amanir-ho amb l'específica normativa (supressió de barreres arquitectòniques, en especial) al respecte:

• **Llei 13/2014, de 30 d'octubre, de supressió de barreres arquitectòniques.** La mateixa –Capítol II relatiu a l'accessibilitat a l'edificació– després de definir a l'art. 12 els pertinents conceptes jurídics (tals com edificació, habitatge, zones i espais d'ús comunitari...) regula en el seu art. 15 les “condicions d'accessibilitat dels edificis existents”, com seria el cas que aquí ens ocupa.

Així dita norma indica que “**els edificis i establiments considerats existents... hauran d'assolir progressivament les condicions d'accessibilitat... d'acord amb els principis d'ajustos raonables i de proporcionalitat**” tot matisant en el seu punt 4 que “**hauran de dur-se a terme les obres necessàries per a adequar-los a les condicions d'accessibilitat** determinades per reglament per cada cas, en funció del seu ús, la superfície i la intervenció **d'acord amb el principi de proporcionalitat**”; acords segons disposicions CCAT.

• **art. 533-25 CCAT. Règim general d'adopció d'acords.**

1. Només poden adoptar-se els acords que s'hagin inclòs a l'ordre del dia.
2. S'adopten per majoria simple dels propietaris que hagin participat en cada votació, que han de representar, al seu torn i en el seu cas, la majoria simple del total de les

1.- Codi Civil de Catalunya, Llibre cinquè, Llei 5/2006 segons redacció per Llei 5/2015, de 13 de maig, de modificació del Llibre cinquè del Codi Civil de Catalunya.





seves quotes de participació, els acords referits a: l'execució d'obres o l'establiment de serveis que tinguin per finalitat suprimir barreres arquitectòniques o la instal·lació d'ascensors, encara que l'acord comporti la modificació del títol constitutiu i dels estatuts o encara que les obres o serveis afectin l'estructura o la configuració exterior".

(Aquest podria ser el supòsit que aquí ens ocupa, llevat que, alhora, afectés també l'acord a elements privatis tal com podria ser, p. ex., un local de propietat particular localitzat als baixos de l'edifici).

[...]

5. Els propietaris o titulars d'un dret possessori sobre l'element privatiu, cas que ells mateixos o les persones amb qui convisquin o treballen, pateixin alguna discapacitat o siguin majors de setanta anys, si no aconsegueixen que s'adoptin els acords a quins es refereixen les lletres a i b de l'apartat 2, **poden sol·licitar de l'autoritat judicial que obligui a la comunitat a suprimir les barreres arquitectòniques o a fer les innovacions exigibles, sempre i quan siguin raonables i proporcionades, per a assolir l'accessibilitat i transitabilitat de l'immoble** en atenció a la discapacitat que les motiva.

(Podria ser aquest –també– el nostre cas si la necessitat de dur a terme la instal·lació de l'ascensor a l'edifici portés causa de les circumstàncies personals referides al punt 5 tot

just indicat; determinant que, per tant, sigui la pròpia autoritat judicial, a petició de l'interessat, que compelleixi a la Comunitat en virtut de l'execució d'una resolució judicial; més enllà d'acords i quòdrums al respecte.)

• **art. 533-26 CCAT. Adopció d'acords per unanimitat i per majoria qualificada.**

"1. Es requereix el vot favorable de tots els propietaris amb dret a vot per tal de:

[...]

2. És precís el vot favorable de quatre cinquenes parts dels propietaris amb dret a vot que, al seu torn, han de representar les quatre cinquenes parts de les quotes de participació per tal de: [...] b. adoptar els acords relatius a innovacions físiques a l'immoble, si afecten la seva estructura o la seva configuració exterior, llevat siguin exigibles per l'habitabilitat, accessibilitat o seguretat de l'immoble".

(Podent entendre's, per tant en aquest supòsit, que per als casos en quins els acords siguin relatius a l'accessibilitat a l'immoble –com seria el d'un ascensor– jugaria el règim majoria simple segons previst a l'art. 533-25 CC).

**II.** De tota manera, havent recorregut la normativa aplicable al respecte, tampoc és ocios donar un cop d'ull a la Jurisprudència<sup>2</sup> dictada, conforme a la doctrina i casuística aplicable al cas.

2. Si bé som coneixedors que ens hem referit a normativa foral de Catalunya –tant el Codi Civil com la citada Llei 13/2014, de 30 d'octubre, de supressió de barreres arquitectòniques– tot i ser conscients del desconcert que pot produir en el lector –agraït a l'amic, company i mestre Simeó Miquel per les seves reflexions– referir resolucions judicials emparades en el dret comú; tampoc podem –per tant, i sempre sota el nostre criteri; desencertat o no– obviar les mateixes.

En aquest sentit, malgrat haver-hi resolucions (Dret comú<sup>3</sup>, insistim; deixant les de Civil català per més endavant) que, fins i tot, declaren la nul·litat de l'acord relatiu a la instal·lació de l'ascensor, la majoria fan prevaldre la necessitat de subjectar i acomodar la propietat privada a l'interès de la Comunitat, així com les condicions i estat de les persones que hi viuen, màxim en el cas de tractar-se de gent d'avançada edat, quan no hi ha cap altra opció viable, en especial.

Anem a pams, en primer lloc –sentir minoritari, en tot cas– assenyalar la STS Sala Primera del Civil 22/12/10 que declara la nul·litat de la constitució d'una servitud al local pel fet que suposa una pèrdua d'habitabilitat i funcionalitat (no seria, evidentment, el cas aquí proposat al no suposar, aquests hipotètics 5 m<sup>2</sup> p. ex., una pèrdua de funcionalitat o bé habitabilitat) així com també diverses Sentències d'Audiències Provincials; assenyalant-se les següents:

- Sent. AP Burgos Sec. 2a 20/05/13 declarant la nul·litat de l'acord per afectar la servitud en excés el local de l'actor a més de no garantir el compliment de la normativa municipal; Sent. AP Navarra 27-03-12 refusant la instal·lació en tant en què la perícia practicada acredita una minva funcional del local en quedar afectada la seva part frontal; Sent. AP Sevilla 10-02-14 vetant la instal·lació pel fet que comporta una pèrdua de forma permanent de l'espai físic del local, excedint de la servitud que ve obligat a suportar el propietari; o bé, per cloure; la Sent. AP Saragossa 09/07/10 constatant que la instal·lació de l'ascensor requereix el consentiment del propietari del local a quin l'obra perjudica i suposa una minva, no només respecte al seu ús actual, sinó també al seu aprofitament potencial. Val a dir que, de tota manera, l'hipotètic supòsit aquí proposat no pot encabir-se en cap dels anteriorment indicats que podrien suposar declarar la nul·litat de l'acord.

En segon terme, majoritari i quin sembla més acomodat al sentir de les normes a dalt referenciades (opció, per tant, per quina ens decantem), **recorrerem diferents resolucions que –en sentit contrari a les anteriors– compel·leixen al propietari a suportar la instal·lació de l'ascensor**. Citar, per totes les següents resolucions:

- Sent. AP Valladolid Sec. 3a 16/09/14 confirmant que es procedent instaurar la servitud per la instal·lació del servei d'ascensor quan no hi ha altra opció, sense necessitat d'ocupació de l'espai privatiu i quan la mateixa no en minvi el seu ús; Sent. AP Astúries Sec. 4a 24/07/14 constituint la servitud per tal d'instal·lar un ascensor –amb rescabament dels danys i perjudicis– si concorren les majories necessàries, fins i tot quan no es té el consentiment del comú afectat i no suposa pèrdua d'habitabilitat; Sent. AP Madrid 13/03/14 constatant que la instal·lació de l'ascensor en interès general permet la constitució d'una servitud

amb danys i perjudicis, fins i tot quan suposa l'ocupació d'una part d'un espai privatiu, amb la majoria legal i sense que sigui necessari el consentiment de l'afectat; Sent. AP Valladolid Sec. 3a 11/06/13 concretant que els propietaris han de suportar una servitud sobre la seva propietat per la instal·lació d'un ascensor en prevaldre l'interès de la Comunitat en quina viuen persones d'edat avançada; Sent. AP Biscaia Sec. 4a 02/01/13 fallant que procediria la constitució d'una servitud a l'habitatge d'un dels propietaris per la instal·lació d'un ascensor pel fet de ser menys costós i aconsellable.

De la mateixa AP Biscaia, la Sent. Sec. 4a 04/10/12 –cas molt proper al supòsit aquí proposat– conclouent que els **propietaris estan obligats a suportar una servitud al seu local per la instal·lació d'un ascensor**. Tanmateix –també força similar– la Sent. AP Biscaia Sec. 3a 15/02/13 que conclou **el propietari ha de suportar la instal·lació de l'ascensor que afecta el seu local, donat que no existeix cap altra opció viable**.

En tot cas, fer un darrer esment a la Sent. AP Corunya, Santiago de Compostela, Sec. 6a 17/12/14, fallant que la **“limitació parcial del pati que venia fent la propietària no pot impedir la instal·lació d'un element d'interès general de l'immoble com és l'ascensor, que resulta imprescindible ateses les dificultats de diversos veïns”**.

Ara bé, tot i haver gosat, en una voluntat a fi de conferir sentit a tot plegat més que no pas d'estricta rigor i amb permís dels juristes més puristes, desgranar un seguit de resolucions judicials emparades en Dret Comú; sí que resulta obligat remetre'ns a tot un seguit de Sentències judicials de Tribunals catalans que beuen del Dret Civil català al cas. Això és, per totes, cinc Sentències del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, Sales Civil i Penal, quines acte seguit referim:

- STSJCat 2/2008, de 14 de gener, per quina es discutia la “nul·litat” de l'acord sobre la instal·lació de l'ascensor en tant en quant passa pel departament d'un dels veïns afectats; essent que la Comunitat, per la seva banda, defensava que el pati on havia de situar-se l'ascensor era de caire comunitari.
- STSJCat 52/2011, de 14 de gener, abordant ja de ple el “nuclei decidendi” relatiu al fet de determinar si el dret a determinar als Tribunals de justícia per tal de demanar que ordenin a la comunitat de propietaris suprimir les “barreres arquitectòniques” que impedeixen circular amb facilitat, i/o a instal·lar ascensor pel mateix motiu, quan la comunitat de propietaris no ha pres l'acord pertinent, correspon solament als propietaris d'habitatges amb discapacitat física o

3. La remissió al Dret comú persegueix, en el present, una voluntat hermenèutica d'interpretació analògica dels ordenaments jurídics; essent fidels –en tot cas, però– a la tradició legislativa en quina s'emmarquen els ordenaments jurídics de caràcter més llatí enfront dels anglosòs o germànics.

a les persones amb qui conviuen, o, en el seu cas, també als propietaris dels locals de negocis que utilitzen el mateix per l'exercici de la seva professió.

- **STSJCat 105/2016, de 22 de desembre**, fallant sobre l'adopció d'acords en Juntes de propietaris relatius a obres en elements comuns; llegeixi's els ascensors i les circumstàncies fàctiques que determinin, en el seu cas, el caràcter d'**indispensable** en relació amb les obres **necessàries** per tal de dur a terme dita millora a l'edifici tot afectant elements **privats** sempre i quan no hi hagi cap altra manera de dur a terme dita millora valorant tots els elements tècnics.
- **STSJCat 92/2018, de 19 de novembre**, emparant la **transformació** d'elements **privatius** en elements **comuns**; amb l'obligació per part de la **comunitat** –això sí– de **rescabalar** el perjudici o menyscabament causat al propietari afectat, basant-se en la restricció en l'accessibilitat natural al seu immoble.
- **STSJCat 78/2015, de 12 de novembre**, en darrer terme tot i no ser la més recent en tant que recull, ja ho avançem, el sentit que trobem més raonable o ajustat a Dret basant-se en tot el vist fins ara, quina en el seu FONDAMENT DE DRET CINQUÈ conclou que **“cap infracció de l'art. 553.39.2 CCAT i de la jurisprudència que el desenvolupa, i, en concret, sobre l'establiment de servituds derivades de la instal·lació d'un ascensor s'ha produït”**.

Tot l'anterior –segueix– pel fet que, “en efecte, ens trobem encara en un estadi en el qual la Comunitat de veïns aprova per majoria la instal·lació d'un ascensor amb fonament a un avantprojecte [...]. Aleshores, en aquest estadi **s'ha d'admetre el criteri de la Sala, favorable a la instal·lació de l'ascensor, perquè l'acord compta amb les majories legals exigibles, però amb l'avertiment que segons les afeccions caldrà constituir les oportunes servituds amb indemnització** i amb el límit que pot generar una afecció altament onerosa per algun dels copropietaris. I **serà, per tant, l'acord de la futura Junta que aprovi i determini tots els paràmetres necessaris per a la instal·lació de l'ascensor, la que serà impugnabile de manera que en el procés declaratiu es pugui efectuar el judici de raonabilitat i proporcionalitat al qual fa esment la jurisprudència d'aquesta Sala.**”

**III.** Tractat el tema relatiu a la **instal·lació de l'ascensor** a la comunitat de veïns –amb les peculiaritats tot just relacionades– també caldria donar un cop d'ull al tocant a llurs **despeses de manteniment**. Així l'**art. 553-45 CCAT** disposa:

1. Els **propietaris** han de **sufragar** les **despeses comunes** en proporció a llur **quota de participació**, d'acord amb les especialitats que fixen el títol de constitució i els estatuts.
2. La **manca** d'ús i gaudi d'elements concrets **no** eximeix de l'obligació de sufragar les despeses que deriven de llur

manteniment, **llevat** que una disposició dels **estatuts**, que només es pot referir a serveis o elements especificats de manera concreta, estableixi el contrari i sens perjudici del que estableix l'art. 553.30.2 CCAT.

Això pel que toca a les despeses de **manteniment** de l'ascensor, punt quin –alhora– remet a les despeses pròpies d'**instal·lació** del dit **ascensor**; essent que la **STS Sala Primera del Civil, 13/01/10** conclougué que “per tal d'**exonerar un comuner** de les **despeses** relatives a la **instal·lació** de l'ascensor com a indemnització a la **servitud** imposada s'exigeix el mateix **quòrum** que requeri aquella.

**IV.** A la vista de tots els antecedents referits, **podria concloure's**, a priori, **semblar que l'obligació de dur a terme les obres de millora per tal de facilitar l'accessibilitat a les vivendes de l'immoble disposaria de plena cobertura legal i, per tant, seria ineludible**; això sí, duent-se a terme “ajustos **raonables**” a l'habitatge (local, posem pel cas) sota el criteri de “**proporcionalitat**”, i sempre amb les contraprestacions **econòmiques** contemplades (indemnització) per la constitució de la **servitud**.

En aquest estat de situació, si bé el propietari d'un hipotètic local als baixos de l'immoble semblaria no poder negar-se a què la comunitat instal·li l'ascensor emprant part de la seva propietat; un segon estadi de l'escenari descrit ens duria a la valoració que es faci dels m<sup>2</sup> (5 p. ex.) objecte de l'operació: compensació econòmica.

Així les coses, podrien quantificar-se aquests m<sup>2</sup> seguint valors de mercat –prenent el més alt dels “barems” fins i tot– determinant la quantificació dels (p.ex.) 5 m<sup>2</sup> en Z–€ a raó de X/m<sup>2</sup> (5 · X = Z–€), barem entre un mínim i un màxim d'una hipotètica forquilla.

Figures d'un altre paner, ja serien tant la consideració del local afectat com una única entitat (o bé dues si fos el cas) respecte al total de l'immoble; no essent aquest l'objecte d'aquestes notes, si bé aquesta circumstància determinaria (en un hipotètic immoble p. ex. amb 8 entitats més) encara que l'afectat hagués de participar en 1/9 part de les despeses d'instal·lació de l'ascensor o, al contrari, en 2/10 parts de les mateixes en tractar-se de 2 hipotètiques entitats.

**V.** Ara bé, tot i que a la vista dels anteriors antecedents podria semblar que –com s'ha avançat– “l'**obligació de dur a terme les obres de millora per tal de facilitar l'accessibilitat a les vivendes de l'immoble disposaria de cobertura legal i seria, per tant, ineludible**”; l'anterior –**com quasi tot en dret**– estaria sotmès a una **segona lectura** –amb la corresponent empara legal– que podria determinar un tomb a tot el que s'ha indicat, conduint-nos fins i tot, **a una conclusió antagònica i contrària al que ja semblava pacífic**; si bé ja ho avançava –per totes– la **STSJCat 78/2015, 12 novembre**, abans citada. Expliquem-nos, tot llegint les següents disposicions del CCAT al cas:



**Art. 553.39 CCAT. Restriccions i servituds forçoses.**

1. Els elements privatius estan subjectes, en benefici dels altres i de la comunitat, a les restriccions imprescindibles per a fer les obres de conservació i manteniment dels elements comuns i dels altres elements privatis, quan no hi ha cap altra manera de fer-les o l'altra manera és desproporcionadament cara o carregosa.
2. La comunitat pot exigir la constitució de servituds permanents sobre els annexos dels elements d'ús privatiu si són indispensables per a l'execució dels acords de supressió de les barreres arquitectòniques o de millorament adoptats per la junta de propietaris o per l'accés a elements comuns que no tinguin d'altre.

[...]

4. Els titulars de servituds han de compensar els danyos i el menyscabament que causin en els elements privatius o comuns afectats.

Precepte també modificat per la Llei 5/2015, de 13 de maig, de modificació del Llibre cinquè del CCAT, relatiu als drets reals.

L'anterior –punt segon en concret; en el sentit que la “comunitat pot exigir”– va lligat a l'adopció del corresponent acord per la Junta de propietaris, amb les seves respectives majories. En aquest sentit, caldria estar a si la decisió de la comunitat per Junta exigeix unanimitat (pel fet d'afectar a elements estructurals o constitutius de l'immoble; la negativa del propietari afectat impediria l'adopció de la decisió) o bé majoria simple o qualificada (per tractar-se de la simple instal·lació d'un element per facilitar l'accés de la finca, prosperant l'acord –fins i tot– amb l'oposició de l'anterior).

Arribats a aquest punt, si prenem la primera de les opcions (unanimitat) la negativa del propietari del local obstaria la instal·lació de l'ascensor: no pertocant constitució de servitud sobre la seva propietat. El tema, per tant, quedaria tancat amb la dita negativa.

Ara bé, com quasi en dret res sembla pacífic, si prenguéssim la segona alternativa; podria jugar l'art. 553.39.3 CCAT no essent necessària la unanimitat i per tant, havent de sotmetre's el propietari del local a la constitució de la corresponent servitud sobre la seva propietat... amb la percepció, ara sí, de la respectiva indemnització contemplada a l'art. 553.39.4 CCAT.

Tot i això, no podem cloure el present sense fer menció a una darrera resolució judicial que, al cap i a la fi, podria determinar (¿?) el cop de volta definitiu (¿?) al cas que ens ocupa. Ens referim, en concret a la Sentència del TSJ Catalunya, Sala Civil Penal, Sec. 1a, 78/2015, de 12 de novembre.

Dita resolució judicial considera, respecte a una suposada infracció de l'art. 553.39.2 CCAT, que si bé “les Sentències d'aquesta Sala de 06/05/13 i 11/06/12 imposen els criteris de raonabilitat i proporcionalitat en la instal·lació d'un ascensor”; considera que la part copropietària de l'eventual predi servent té dret a la seguretat jurídica!!, igual que una comunitat de propietaris”; tot confirmant que “l'art. 553.39.2 CCAT disposa que “la comunitat pot exigir la constitució de servituds permanents sobre els elements d'ús privatiu diferents de l'habitatge estricte si són indispensables per a l'execució dels acords de millorament adoptats per la junta o per a l'accés a elements comuns que no en tinguin cap altre”. Cas ja no anàleg, sinó idèntic al nostre.

Tot l'anterior sembla conduir-nos a l'escenari inicialment indicat, essent que “quan el projecte sigui definitiu i es coneguin les eventuales servituds es podrà valorar i consensuar la indemnització que correspongui, alhora que argumenta que el consentiment del copropietari afectat serà necessari quan no es pugui constituir la servitud. I conclou que a priori els actors han de suportar la instal·lació de l'ascensor, excepte que del projecte definitiu resulti una afecció altament onerosa per un o algun dels comuners afectats”.

Aprofitant per matisar la Sentència del TSJ Catalunya, Sala Civil Penal, Sec. 1a, 78/2015, de 12 de novembre que “cap infracció de l'art. 553.39.2 CCAT i de la jurisprudència que el desenvolupa i, en concret, sobre l'establiment de servituds derivades de la instal·lació de l'ascensor s'ha produït”. Encara no estan determinats a les actuacions ni el projecte definitiu, i si la instal·lació de l'ascensor afecta l'estructura de l'immoble o s'han de desplaçar serveis, ni el cost total de les obres ni les afeccions concretes als locals de la planta baixa ni si es comptarà amb els ajuts o subvencions per a portar a terme aquestes obres”.

Aleshores, en aquest estadi –prosegueix– s'ha d'admetre el criteri de la Sala, favorable a la instal·lació de l'ascensor, perquè l'acord compta amb les majories legals exigibles, però amb l'advertiment que segons les afeccions caldrà constituir les oportunes servituds amb indemnització i amb el límit que pot generar una afecció onerosa per algun dels copropietaris.

I serà, per tant, l'acord de la futura Junta –conclou– que aprovi i determini tots els paràmetres necessaris per a la instal·lació de l'ascensor, la que serà impugnable de manera que en el procés declaratiu es pugui efectuar el judici de raonabilitat i proporcionalitat al qual fa esment la Jurisprudència d'aquesta Sala.

Resta la resolució, doncs, al resultat de la impugnabilitat de l'acord de la futura Junta, sota el paraigua, evidentment, de la seguretat jurídica!!; la clau de volta de tot plegat.

Aquesta és la nostra opinió al respecte, salvant qualsevol millor fonamentada en dret; així com –clar està– noves decisions judicials sobre la dita problemàtica.

# Interpretación de los decretos 169/1983, de 12 de abril, y 35/1990, de 23 de enero, ambos de la Generalitat de Catalunya

M<sup>a</sup> José Varona Alabern, Advocada

Estos dos Decretos establecen la unidad mínima de cultivo y forestal, respectivamente, en Cataluña, disponiendo la invalidez de aquellas divisiones o segregaciones que den lugar a parcelas de extensión inferior a la unidad mínima. La finalidad: evitar el fraccionamiento excesivo de los terrenos de cultivo y forestales que daría lugar a multitud de pequeñas fincas.

El Decreto 169/1983 establece la unidad mínima de cultivo para todos y cada uno de los municipios de Cataluña, diferenciando entre terreno seco y terreno de regadío, en este caso la unidad mínima de cultivo (entre 0,75 y 1,5 Ha.) es siempre inferior a la establecida por el terreno seco (entre 3 y 4,5 Ha.) La unidad mínima de cultivo es diferente para cada municipio de Cataluña. Este Decreto establecía dos excepciones a la prohibición de división y segregación de fincas por debajo de la unidad mínima de cultivo: a) cuando se destinasen a huertos familiares y b) cuando la porción a segregar se quisiera destinar de manera efectiva y dentro del año siguiente a cualquier tipo de edificación o construcción permanente, a fines industriales u otros de carácter no agrario. El Decreto 82/1985, de 21 de marzo, añadió un nuevo apartado al artículo 3 consistente en permitir la división o segregación de fincas por debajo de la unidad mínima de cultivo cuando se tratase de ejercer el derecho al acceso a la propiedad establecido en la legislación de arrendamientos rústicos, siempre que el adquirente llevase más de 6 años en el cultivo de la tierra y lo autorizase el Departamento de Agricultura, Ganadería y Pesca de la Generalidad de Cataluña. Fuera de las referidas tres excepciones, no se permite la segregación por debajo de la unidad mínima de cultivo.

Por su parte, el Decreto 35/1990 establece la unidad mínima forestal en 25 Ha. por todas las comarcas catalanas.

Ambos Decretos disponen que la división o segregación de una finca rústica o de un terreno forestal sólo será válida si no da lugar a parcelas de extensión inferior a la unidad mínima de cultivo o forestal.

Ahora bien, ¿qué sucede cuando una finca que no tiene la unidad mínima de cultivo o forestal quiere adquirir terreno de una finca colindante que tiene la unidad mínima y después de vender el terreno continuaría manteniendo esta unidad mínima? La finca adquirente, de acuerdo con los citados Decretos, tiene la consideración de finca indivisible por el hecho de tener una superficie inferior a la unidad mínima. Pero al

adquirir terreno de la finca colindante vería ampliada su superficie, logrando con ello que fincas pequeñas pudieran llegar, en muchos casos, a tener esta unidad mínima a medida que sus propietarios pudiesen, poco a poco, ir adquiriendo terrenos de grandes fincas colindantes las que continuarían manteniendo la unidad mínima, incluso, sobradamente. Normalmente los pequeños propietarios son personas que, con sacrificio, pudieron adquirir pequeñas fincas en aquellos años en que todavía no se habían dictado los Decretos que establecen las actuales unidades mínimas de cultivo o forestal, y ahora disponen de un poder adquisitivo superior que les permitiría ampliarlas comprando terreno de las fincas colindantes de superficie muy superior a la unidad mínima.

Cuando los citados Decretos disponen la invalidez de las segregaciones que dan lugar a parcelas inferiores a la unidad mínima se refieren a los casos en que dicha segregación es la causa de que surjan parcelas inferiores a la unidad mínima, pero no a aquellos otros en que la parcela adquirente ya tenía una superficie inferior a la unidad mínima antes de adquirir terreno de la colindante.

El criterio actual es negar autorización a la segregación de terrenos de fincas de grandes extensiones que después de la segregación continuarían teniendo la unidad mínima cuando sea para agregarles a fincas colindantes que después de la agregación continuarían teniendo una superficie inferior a la unidad mínima.

Una interpretación menos restrictiva de los citados Decretos permitiría un mejor aprovechamiento de tierras, en muchos casos yermas, que podrían ser cultivadas por los pequeños propietarios colindantes que las adquiriesen, siempre que después de la segregación la finca segregada continuase teniendo la unidad mínima de cultivo. Y, en el caso de los terrenos forestales, la adquisición de terreno a un gran propietario forestal por un pequeño propietario evitaría la sucesión ininterrumpida de arbolado que existe en fincas de grandes dimensiones ya que, con el fin de deslindar ambas propiedades, se abrirían caminos rurales entre ambas fincas que actuarían como cortafuegos y evitarían la propagación de incendios forestales, además de que se facilitaría la limpieza de los bosques por los pequeños propietarios de los mismos; todo ello, claro está, siempre que la finca segregada continuase teniendo la unidad mínima forestal después de la segregación.

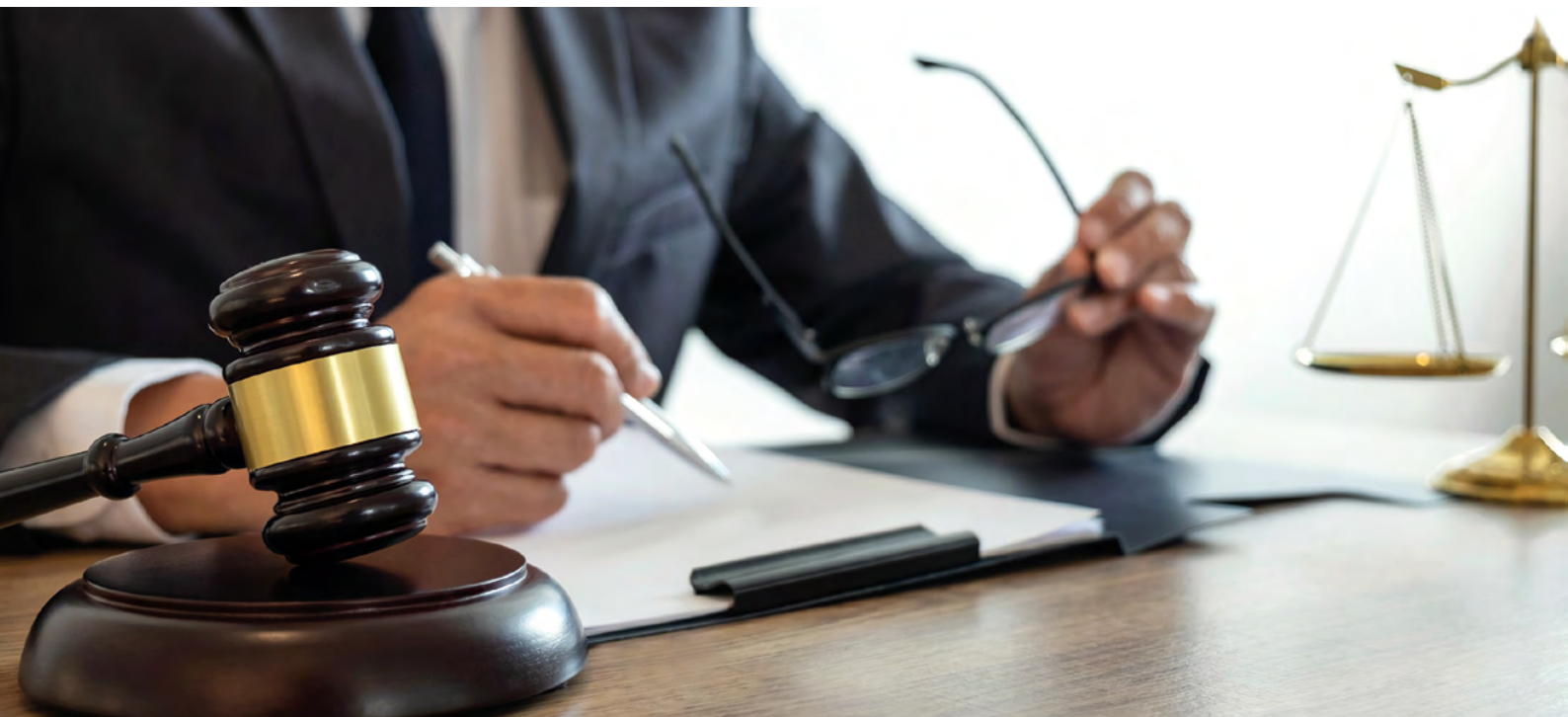


# Resseguint els diaris oficials

desembre 2019 – març 2020

- **RDL 18/2019, de 27 de desembre**, pel qual s'adopten determinades mesures en matèria tributària, cadastral i de seguretat social (BOE 28/12/19).
- **Llei 9/2019, de 23 de desembre**, de modificació de la Llei 16/2017, del canvi climàtic, pel que fa a l'impost sobre emissions de diòxid de carboni del vehicles de tracció mecànica (DOGC 30/12/19).
- **Llei 10/2019, de 23 de desembre**, de ports i de transports en aigües marítimes i continentals (DOGC 30/12/19).
- **DL 17/2019, de 23 de desembre**, de mesures urgents per millorar l'accés a l'habitatge (DOGC 30/12/19).
- **RDL 1/2020, de 14 de gener**, pel que s'estableix la revalorització i manteniment de les pensions i prestacions del sistema de Seguretat Social (BOE 15/01/20).
- **RDL 2/2020, de 21 de gener**, pel que s'aproven mesures urgents en matèria de retribucions en l'àmbit del sector públic (BOE 22/01/20).
- **DL 1/2020, de 21 de gener**, que modifica el DL 17/2019, de 23 de desembre, de mesures urgents per a millorar l'accés a l'habitatge (DOGC 22.01.20).
- **DL 2/2020, de 21 de gener**, de necessitats financeres del sector públic en pròrroga pressupostària i de modificació del text refós de la legislació en matèria d'aigües de Catalunya, aprovat pel DL 3/2003, de 4 de novembre (DOGC 23/01/20).
- **RDL 3/2020, de 4 de febrer**, de mesures urgents pel que s'incorporen a l'ordenament jurídic espanyol diverses directives de la UE en l'àmbit de la contractació pública en determinats sectors; d'assegurances privades; de plans i fons de pensions; de l'àmbit tributària i de litigis fiscals (BOE 05/02/20).
- **RD 231/2020, de 4 de febrer**, pel que es fixa el salari mínim interprofessional per a 2020 (BOE 05/02/20).
- **DL 3/2020, d'11 de febrer**, sobre increment retributiu per a 2020 pel personal del sector públic de la Generalitat (DOGC 13/02/20).
- **Acord GOV 20/2020, d'11 de febrer**, pel qual s'aproven els Estatuts del Consorci del Museu de Lleida, Diocesa i Comarcal (DOGC 13/02/20).
- **RDL 4/2020, de 18 de febrer**, pel qual es deroga l'acomiadament objectiu per faltes d'assistència al treball establert en l'art. 52.d) de la refosa del text de l'Estatut dels Treballadors, aprovat per RDL 2/15, de 23 d'octubre (BOE 19/02/20).
- **Llei 1/2020, de 17 de febrer**, de modificació de la Llei 14/2017, de la renda garantida de ciutadania (DOGC 20/02/20).
- **RDL 5/2020, de 25 de febrer**, pel que s'adopten determinades mesures urgents en matèria d'agricultura i alimentació (BOE 26/02/20).
- **RDL 6/2020, de 10 de març**, pel que s'adopten determinades mesures urgents en l'àmbit econòmic i per a la protecció de la salut pública (BOE 11/03/20).





# Acord d'expurgació de documentació judicial

## (avaluació, tria i destrucció)

La Junta d'Expurgació de la Documentació Judicial de Catalunya, exercint les funcions establertes en el RD 937/2003, de 18 de juliol, de modernització dels arxius judicials, per Acord pres el dia 28 de novembre de 2019 ha aprovat la eliminació d'expedients de Judicis de Faltes (JF) de diferents òrgans judicials de Catalunya.

I als efectes de que hom pugui recuperar els documents aportats als processos, i/o obtenir certificacions i testimonis de les actuacions, adreçant la sol·licitud a la Junta d'Expurgació de la Documentació Judicial, c/ Aragó, 332, 08009-Barcelona (**junta.expurgacio.catalunya.dj@gencatcorreu.cat**), es relacionen, seguidament, els Jutjats inclosos en l'àmbit territorial de l'ICALLEIDA, amb indicació dels anys inclosos en la proposta d'eliminació d'expedients.

- Jutjat de Primera Instància i Instrucció núm. 1, de Balaguer: JF de 1997 i 1998
- Jutjat de Primera Instància i Instrucció núm. 2, de Balaguer: JF de 1998
- Jutjat de Primera Instància i Instrucció núm. 1, de Cervera: JF de 1997 i 1998
- Jutjat de Primera Instància i Instrucció núm. 2, de Cervera: JF de 1998
- Jutjat de Primera Instància i Instrucció núm. 1, de La Seu d'Urgell: JF de 1998
- Antic Jutjat de Districte de La Seu d'Urgell: JF dels anys 1981 a 1986
- Jutjat d'Instrucció núm. 1, de Lleida: JF de 1997 i 1998 (expedients de l'antic Jutjat de Primera Instància i Instrucció núm. 1)
- Jutjat de Primera Instància núm. 1, de Lleida: JF de 1997 i 1998 (expedients de l'antic Jutjat de Primera Instància i Instrucció núm. 7)
- Jutjat de Primera Instància núm. 2, de Lleida: JF de 1995 a 1998 (expedients de l'antic Jutjat de Primera Instància i Instrucció núm. 2)
- Jutjat de Primera Instància núm. 3, de Lleida: JF de 1997 i 1998 (expedients de l'antic Jutjat de Primera Instància i Instrucció núm. 3)
- Jutjat de Primera Instància núm. 4, de Lleida: JF de 1998 (expedients de l'antic Jutjat de Primera Instància i Instrucció núm. 4)
- Jutjat de Primera Instància núm. 5, de Lleida: JF de 1997 i 1998 (expedients de l'antic Jutjat de Primera Instància i Instrucció núm. 5)
- Jutjat de Primera Instància i Instrucció de Solsona: JF de 1998
- Jutjat de Primera Instància i Instrucció de Tremp: JF de 1998



# Sant Raimon de Penyafort 2020

Amb motiu de la festivitat de Sant Raimon es van organitzar tot un seguit d'actes



▲ Muralla medieval



▲ Soterrani Paeria.



El diumenge 19 de gener, un bon grup de companys amb les seves famílies van gaudir de la visita guiada a **La Lleida Secreta**, recorrent les restes de la muralla medieval del carrer Ansel Clavé, les adoberies del segle XIII i les restes arqueològiques al soterrani del Palau de la Paeria.

El dijous 23 de gener, va tenir lloc la inauguració del cicle de cineclub **Dret al cinema!** a l'Auditori de la Biblioteca-Campus Universitari de Cappont. Cicle organitzat conjuntament per la Facultat de Dret, Economia i Turisme de la UdL i la Comissió de Cultura del Col·legi. ►



▲ Adoberies.

**Auditori de la Biblioteca  
Campus Universitari de Cappont**  
Carrer Jaume II, 67 (Lleida)

**Dijous 23 i 30  
de gener**  
a les 19:30 hores

**Dijous 6 i 13  
de febrer**  
a les 19:30 hores

**DRET  
AL  
CINEMA!**

la edició





El divendres 24 de gener, un grup de col·legiat van organitzar una **missa en record dels companys difunts**, a la tarda va tenir lloc l'acte institucional i a continuació el **sopar i festa al Palau de Margalef**.



La cita anual de l'acte de Sant Raimon d'enguany va tenir lloc el passat 24 de gener de 2020 a la Sala d'Actes del Campus del Rectorat. Una trobada per compartir el tradicional **acte solemne de celebració de Sant Raimon de Penyafort** d'imposició de togues a les noves advocades i advocats i per tal de donar el merescut homenatge i reconeixement als companys i companyes que porten 25, 40 i 50 anys d'exercici en la nostra professió. Vàrem comptar amb la presència de diverses autoritats que van voler acompanyar-nos en un dia tan especial i emotiu per al nostre col·lectiu, la Sra. Ester Capella i Farré, consellera de Justícia, el Sr. Manel Albiac Cruixent, president del Consell de l'Advocacia Catalana, la Sra. María Lucía Jiménez Márquez,



presidenta de l'Audiència Provincial, el Sr. Juan Boné Pina, fiscal en cap de l'Audiència Provincial de Lleida, el Sr. Ramon Farré Roure, delegat del Govern de la Generalitat de Catalunya a Lleida, el Sr. José Crespín Gómez, subdelegat del Govern de l'Estat a Lleida, representants de l'Ajuntament de Lleida i la Diputació de Lleida, Degans dels Col·legis d'Advocats de Catalunya, vicedegana i coordinadora del Màster en Advocacia de la Facultat de Dret, Economia i Turisme de la UdL, exdegans del nostre Col·legi, i amb l'estimable presència de molts companys i companyes i de les seves famílies.



Dirigit i presentat per la periodista Mariví Chacón, va començar amb la benvinguda per part de la Diputada sisenca, Neus Bellera Fonddevilla, seguida per la intervenció del nostre Degà, Jordi Albareda i Cañadell, que va realitzar un afectuós **record dels companys/es difunts/es i especialment d'aquells que ens han deixat durant l'any 2019**: Jorge Antonio Nuñez Cintas i Maria Josefa Pares Oller.



edicions, varem visionar dos vídeos realitzats pels companys i companyes que hi van voler participar, on ens explicaven, de manera informal, distesa, emotiva i amb tocs d'humor quan era precís, el que representa per ells i elles la nostra professió, com ha anat canviant al llarg del temps, consells per als nous companys i anècdotes viscudes que varen voler compartir amb tots els presents.



**Companys i companyes que han complert vint-i-cinc anys d'exercici professional** en el nostre Col·legi: José Luis Agelet de Saracibar Bosch, Carles Aguilà Santaulària, Fernando Aventín Busquet, Maria Mercè Casals Casals, Sílvia Cebollero Oriach, Santiago Culleré Garcia, Alexis Guallar Tasies, Sergio Hedo Antonijuan, Ana María Huguet Canalís, Elda Michans Ariño, Jaume Oriol Moreno, Eva Ramon Esteve i Mariluz Serrano Pedarrós. En nom de tots ells va adreçar unes paraules el company Alexis Guallar.

Seguidament va arribar el moment d'**imposar la toga als nous col·legiats** que varen prestar el jurament d'iniciació a la professió, simbolitzant així el seu compromís amb els valors que l'advocacia representa i defensa. La companya Cristina Argilés Huguet fou la padrina de la promoció.

**Van prestar jurament o promesa solemne com a nous advocats i advocades:** Tamara Alarcón Fernández, Clara Barrufet Borrell, Antoni Bermúdez Rodríguez, Cristina Boné Valls, Eloi Calderó Grañó, Alba Casol Roma, Vanesa Cervilla García, Sandra García Montull, Alfredo Lampurlanes Sales, Marina Latorre Bifet, Maite Pla Aldabó, Maria Sanchez Lapena, David Solé Pardell i Ignasi Tuset Pla. En nom de tots ells va adreçar unes paraules la companya Clara Barrufet.

A continuació es va procedir a la **distinció dels advocats i advocades que han complert 25, 40 i 50 anys d'exercici professional en el nostre Col·legi durant el passat 2019**, als quals se'ls va lliurar la insígnia que representa l'actual logotip del Col·legi i un diploma commemoratiu. Seguint la novetat incorporada en les últimes



**Companys que han complert quaranta anys d'exercici professional** en el nostre Col·legi: Amadeo Blasco Galí, Antoni Riba Esteve i Ignacio Sáenz de Buruaga Marco. En nom de tots ells va prendre la paraula el company Ignacio Sáenz de Buruaga.



▲ Recull Antoni Vaquer, en nom de la guanyadora.



Com cada any el Col·legi lliura el **0,7% del seu pressupost a entitats que treballen en l'àmbit de la solidaritat amb les persones més desfavorides.**

Aquest any les entitats escollides foren: l'**Associació d'amics del Sàhara de les Terres de Ponent** per al projecte "Formació en Drets Humans", l'**Asociación de abogados extranjeristas** per al projecte "Proescolarización de menores marroquíes residents en Melilla" i la **Fundació Jaume Rubió i Rubió** per al projecte "Fils per a la inserció", els van lliurar el taló el diputat setè i la tesorera, Antonia Martí Teruel.



▲ Josep Maria Pocino, president Associació d'amics del Sàhara.

**Companya que ha complert cinquanta anys d'exercici professional** al nostre Col·legi: Josefa Soler Pierola que va rebre el reconeixement de tots els companys i ens va dedicar unes emotives paraules de com ha viscut la professió.

En acabar, era el moment de lliurar el **premi "LO CANYERET" d'articles jurídics**, a mà del diputat setè, Marc Torres Bacardí, a la guanyadora de la 20a edició, la Sra. Rosa Miquel Sala pel seu magnífic treball: "Nous Reglaments europeus sobre règim econòmic matrimonial i efectes patrimonials de les unions registrades" (treball publicat en el núm. 102).



▲ Sonia Martínez en nom de l'Asociación de abogados extranjeristas





▲ Rafael Allepuz, president Fundació Rubió i Rubió)

L'acte va finalitzar amb les intervencions del Sr. Manel Albiac Cruixent, president del Consell de l'Advocacia Catalana, del Sr. Jordi Albareda Cañadell, degà del Col·legi de l'Advocacia de Lleida i de la Sra Ester Capella i Farré, consellera de Justícia que van clausurar l'acte.



L'acte fou amenitzat per les peces musicals interpretades per la cantant Meritxell Gené i el músic Txabi Ábrego.

En acabar, tots els presents van poder gaudir d'un petit refrigeri.

### TROBADA DE COMPANYS

El 27 de febrer, la Junta va organitzar una trobada a la seu del Col·legi, amb els companys que aquest any celebraven el seus **40 i 25 anys d'exercici professional** i no van poder assistir a l'acte institucional de Sant Raimon de Penyafort, on se'ls va fer lliurament de la insígnia del Col·legi.

Hi van assistir els companys i companyes:

- Anna Cerdà i Gasch i Ramon Julio Dejuan Comella, 40 anys d'exercici.
- Jesús Arribas Navarro i Teresa Collado Punyet, 25 anys d'exercici.







### CRISTINA ARGILÉS HUGUET, DISCURS D'APADRINAMENT ALS NOUS COL·LEGIATS

Les meves primeres paraules les vull dirigir al nostre Degà i a tota la Junta de Govern per agrair-los haver-me brindat l'honor de ser elegida com a padrina dels nous togats i togades.



I ara si em dirigeixo a vosaltres per donar-vos la benvinguda a aquesta gran família que som el col·lectiu d'advocats i advocades de Lleida.

Avui és un dia molt especial i ho és, en primer lloc, perquè deixeu enrere una etapa molt important de la vostra vida com a estudiants universitaris, etapa que sempre recordareu, sens dubte, com una de les millors, no només per la formació que heu adquirit sinó també pels companys i companyes amb els que l'heu compartida dels que segur guardareu per sempre un entranyable record.

Vull felicitar-vos per haver conclòs amb èxit els vostres estudis i també als vostres pares i familiars pel suport que segur que us han brindat durant aquests anys.

I si tancar una etapa és important, no ho és menys començar-n'hi una de nova com és l'exercici de la professió per la qual us heu format i que comença avui amb aquest solemne acte en el qual se us ha imposat la toga.

Desconec els motius pels quals vàreu decidir estudiar dret, segur que cadascú de vosaltres tenia els seus, jo no crec gaire en la vocació, però estic segur que a tots us uneix un profund sentit de la justícia. I us dic que, personalment, no



crec en la vocació, perquè crec que aquesta neix i creix amb l'exercici de la professió, amb la defensa diària dels drets, interessos i les llibertats de les persones que ens les confien i la nostra lluita per aconseguir-ho el qual constitueix, a més, juntament amb la formació continua, l'escola de la vida professional.

Acabeu de començar una etapa en què exercireu una professió de profund caràcter humà per la qual jo us diria, en primer lloc, que cal que exerciteu el valor de l'empatia. Als clients/es els heu d'escoltar amb atenció, entendre i comprendre sense jutjar-los, i així aconseguireu crear un vincle de confiança. Quan ens vénen a veure és perquè tenen un problema que els preocupa i es poden trobar afectats per emocions de molt diversa índole fent que el seu judici es pugui veure alterat. Nosaltres els hi hem d'aportar la serenitat que els hi falta, donant-los suport, sense perdre l'objectivitat per a trobar la millor solució al seu problema.

Sigueu honestos amb ells, els heu d'informar amb realisme de les possibilitats d'èxit o de fracàs, no creant mai falses expectatives vers la resolució del seu problema i vetllant sempre pels seus interessos.

Respecte a nosaltres, l'advocacia és potser l'única professió en la qual existeix una especial i permanent relació amb els companys pel que se'ns exigeix lleialtat, respecte i companyonia. Penseu que aquell company/a que avui teniu al davant demà pot estar assegut/da al vostre costat. No heu de perdre mai la perspectiva professional, heu de tenir molt present que els clients i els casos passen però els companys ens quedem.

La paciència és també una virtut que heu de tenir, ja que passem bona part del nostre temps esperant: esperar al senyalament d'un judici, a l'entrada d'una vista, a que es dicti la sentència, a que es resolgui un recurs...i tot això, en gran part, és a conseqüència de la important saturació dels jutjats deguda a la forta conflictivitat existent en la nostra societat.

Per això, el nostre col·lectiu, per la important funció social que té, ha de contribuir a la cultura de la pau i al foment del diàleg com a forma de resolució de conflictes.

És cert que la nostra professió està associada al litigi però, de vegades, la millor de les defenses no necessita un enfrontament als jutjats.

Quan una persona ve al nostre despatx, en la gran majoria dels casos, no ens demana un plet, sinó que el que vol és que li donem una solució al problema que ens planteja. A més de la via judicial, disposem de sistemes alternatius de resolució de conflictes dels quals, d'acord amb el Código Deontològic de la Abogacia, estem obligats a informar els nostres clients: pensem en la negociació, l'arbitratge, la conciliació, i la mediació per la qual cada cop s'està apostant més des de l'Administració de justícia.

Si deriveu a mediació als vostres clients i aquests aconseguen arribar a acords amb l'altra part, haureu guanyat el cas.

Penseu que al vostre client/a el que veritablement l'importa és la solució ràpida del conflicte, independentment del sistema que heu utilitzat per aconseguir-ho.

I en aquest procés de mediació la vostra intervenció no té una importància inferior a la que té en un procés judicial, ja que assessoreu el vostre client/a durant tot el procés, donareu forma legal als acords assolits i procedireu a tramitar l'homologació d'aquests. I a tota aquesta feina, evidentment, li heu de posar el vostre valor igual que si es tractés d'un procés judicial.

Per això jo us suggereixo a vosaltres que comenceu el vostre camí professional, a que fomenteu aquesta cultura de la pau, evitant confrontacions, en la mesura que sigui possible, sobretot en aquelles assumptes en què les parts, per la seva condició, estan obligats a continuar relacionant-se, pensem en persones que tenen fills en comú, pares i fills, germans, veïns, socis..., realment la casuística és molt amplia. Tots sabem que quan les parts es confronten en un judici la recuperació de la relació entre elles és molt difícil, per no dir pràcticament impossible.

No oblideu que aconseguir la concòrdia és també inherent a la nostra condició d'advocats/des, tal com així ho estableix l'Estatuto General de la Abogacia.

Heu triat una professió que comporta una feina dura i absorbent on els problemes els portem al nostre cap i, en el pitjor dels casos, no se'n van fins que s'han resolt, però no defalliu, compartiu amb els companys/es les vostres dificultats amb els que segur trobareu ajuda, penseu que ningú pot entendre millor a un advocat/da que un altre advocat/da.

Participeu de les activitats del nostre Col·legi, de la formació continua que ens ofereix, perquè mai acabareu d'aprendre, i apunteu-vos a les comissions de treball d'aquelles matèries que més us interessin, això farà que compartiu necessitats i us sentiu també més integrats al nostre col·lectiu.

Treballeu amb entusiasme, teniu tota una carrera professional per davant, els assumptes de vegades es guanyen i de vegades es perden, no sempre ens donen la raó, penseu que l'altra part també té els seus arguments, però no us recrimineu haver perdut un cas si l'heu lluitat amb perseverança, el més important és la tranquil·litat de la feina ben feta.

Gaudiu de la vostra família, dels amics, ells també us necessiten, intenteu mantenir un equilibri entre la vostra vida professional i personal, sou molt joves i teniu molta vida pel davant però us asseguro que aquesta passa volant.

Us desitjo de tot cor que visqueu el vostre somni tant en l'àmbit professional com personal.

Moltes gràcies.

## NOTA DE LES ENTITATS RECEPTORES DE LA CONTRIBUCIÓ EN CONCEPTE DE SOLIDARITAT

### Associació d'amics del Sàhara de les Terres de Ponent (AASTP Sàhara Ponent)

Sàhara Ponent, des de la seva creació, desenvolupa projectes en els campaments de refugiats sahrauís de Tindouf, tant en termes de reconstrucció d'infraestructures, ajuda humanitària i altres accions com estades a terreny per tal de sensibilitzar a la població de Lleida i donar formació per diversos col·lectius als refugiats.

Amb el suport econòmic del Col·legi de l'Advocacia, i la col·laboració d'alguns companys, podem oferir amb operadors jurídics de Lleida unes jornades de formació als membres de la Comissió Nacional Sahrauí de Drets humans, per tal d'establir un sistema de protecció eficaç en els campaments de refugiats i en el territori del Sàhara occidental ara ocupat.

La formació va dirigida als membres juristes de la Comissió Nacional Sahrauí de Drets Humans, i es tracta d'oferir unes jornades de formació en protecció de drets humans, en l'àmbit de dret internacional, amb la col·laboració de personal docent de la UdL, i de membres del Col·legi de l'Advocacia de Lleida, en un viatge i estada en els campaments de Refugiats Sahrauís a Tindouf, aquest any 2020, per tal de ser formadors en l'àmbit de la protecció internacional de drets humans i els coneixements en com adreçar-se als organismes internacionals de protecció.

### Asociación de abogados de extranjería

#### La situación de “desescolarización” de 100 niños de Melilla, combatida por los abogados extranjeristas

PRODEIN, la Asociación pro Derechos de la Infancia en Melilla, se puso en contacto con la Asociación de Abogados Extranjeristas durante este último verano, pidiendo nuestra ayuda para enfrentar una situación que se viene repitiendo casi cada año. Las argucias de la Administración, las especialidades normativas, la burocracia, se alían allí para impedir que niños marroquíes que son melillenses y viven en Melilla puedan ir al colegio. A los que estamos acostumbrados a llevar a rastras a nuestros hijos pequeños nos conmueve ver una manifestación de niños pidiendo que les permitan ir a la escuela, que como cada jueves se produce en Melilla.

Las autoridades melillenses están denegando el derecho constitucional a la educación a los menores que viven allí. Derecho garantizado categóricamente, tanto por la Ley del menor como la de Extranjería, como por diversas sentencias del Tribunal Constitucional, y por la normativa internacional.

La excusa de la Administración es decir que no demuestran que sean residentes. La realidad es que viven allí, y si no pueden presentar documento que acredite su empadronamiento es porque no se les permite, dado que dicen que no son residentes. Circulo vicioso, pescadilla que se muerde la cola o, en realidad, falta de voluntad de no ver lo que no se quiere ver.

Tras comprobar los hechos, se acreditó además que la Administración había dado “la llamada por respuesta” a las solicitudes, y cuando lo que está en juego es un derecho fundamental nuestras leyes garantizan que esa “llamada” se llama “silencio positivo”, es decir, que se está diciendo que sí, pero sin decir nada, y sin cumplir nada, sin adjudicar plaza, ni permitir a los niños entrar al colegio.

Resulta intolerable que, por motivaciones inconfesables, quienes tienen la responsabilidad de cumplir la Ley y reconocer los derechos se dediquen a impedir su ejercicio, máxime cuando se trata de niños y menores de edad con un derecho tan sensible, y tan clarísimamente reconocido.

A través del Convenio entre PRODEIN y nuestra Asociación de Abogados Extranjeristas se comenzaron a interponer los recursos contencioso-administrativos para reclamar la ejecución del efectivo derecho de estos niños. La reacción de los jueces de Melilla fue decepcionante, pues con el curso ya comenzado no consideraron la situación como urgente, y denegaron las medidas cautelarísimas que se habían interesado para cada niño.

A finales de octubre de 2019, el DEFENSOR DEL PUEBLO RECORDÓ a la Dirección Provincial del Ministerio de Educación en Melilla que la falta de empadronamiento o de permiso de residencia o de visado u otras excusas “no implica que estos solicitantes no residan en el municipio, sino que sus escasos recursos les impiden una mejor forma de acreditación. (...) no se puede sostener la posición municipal de imposibilitar el empadronamiento de un solicitante con base en la deficiente acreditación del domicilio (...) la ciudad autónoma debería aceptar la declaración presentada por el vecino respecto al domicilio y contrastarla con un informe de la policía local que a través de varias visitas compruebe la residencia efectiva”.

La lista de niños en esta situación sigue creciendo, y ya llega al centenar. El trabajo es ingente, con lo que se requieren fondos. No para pagar a los abogados y abogadas de la Asociación de Abogados Extranjeristas, que actúan pro bono, pero sí para sufragar los gastos de los viajes y traslados que inevitablemente tendrán que hacer a Melilla. Se puso en marcha una campaña de crowdfunding y se dirigió una solicitud a algunos Colegios de Abogados que destinan el 0,7% de su presupuesto a proyectos solidarios, entre ellos al Ilustre Colegio de la Abogacía de Lleida, que nos concedió una subvención de 1.300 €.

La investigación emprendida ha hecho que salgan a la luz algunas de las malas prácticas de la Administración en la



plaza de Melilla, como los abusos de funcionarios del padrón, que se niegan a recoger las solicitudes de alta que se les presentan, con excusas impresentables e ilegales.

Así las cosas, el siguiente paso fue presentar una denuncia contra España ante la Comisión Europea por incumplimiento de las Directivas y resto de la normativa europea, que ha sido recibida y admitida a trámite por la Dirección General de Migraciones y Asuntos de Interior de la Comisión Europea. **Las autoridades europeas**, con la admisión de la denuncia, **comenzarán una investigación** que comprobará que verdaderamente la Administración no está cumpliendo con sus obligaciones de escolarizar a estos menores, y puede llegar a sancionar al Estado Español por incumplimiento de los tratados en su territorio.

Las autoridades melillenses, en unos procedimientos judiciales que están resultando enormemente farragosos, por cuanto no se hace más que pedir más documentación de la que ni tan siquiera se facilita, por ejemplo, para acreditar una residencia efectiva del menor en Melilla que por otra parte resulta patente, denotan una actitud de la que sólo cabe deducir un ánimo de ocultación de las razones reales por las que se deniega a estos niños su necesaria escolarización.

Los Juzgados de Melilla, entre tanto, siguieron decepcionando a quienes esperábamos una efectividad de tutela judicial, y la lenta medida cautelar solicitada también fue denegada. Una vez más, para vergüenza pública, el sistema de protección de derechos de la infancia demostró su mal funcionamiento, implicando con ello a las autoridades de educación e incluso al poder judicial, que está demostrando en Melilla estar más interesado en avalar la actuación burocrática que en garantizar los derechos de los menores.

Ello nos permitió acudir y denunciar a España ante el Comité Internacional de Derechos del Niño, por esta flagrante vulneración de un derecho fundamental, y éste respondió con una **resolución en la que se obliga a España a dar plaza inmediatamente en un colegio público de Melilla al primero de estos niños**.

La resolución de un organismo internacional vincula a España, y debe hacer que el Ministerio de Educación se tome en serio la situación, que al menos con esta niña -pero evidentemente con repercusión en el resto de casos- debería ser inmediata y ya se está haciendo esperar demasiado. Esperamos que no nos obligue a requerir del Comité Internacional de Derechos del Niño cien resoluciones más que obliguen a España a resolver esta situación impresentable que ha motivado por enésima vez la intervención de un organismo internacional de vigilancia de derechos humanos contra nuestro país.

El siguiente paso va a ser acudir directamente al Parlamento y cuestionar a través de preguntas parlamentarias al gobierno por cómo y cuándo piensa cumplir la resolución del Comité y afrontar la situación del resto de niños.

Tanto nuestra Constitución como la Carta Europea de Derechos Fundamentales establecen la obligación de los estados miembros de escolarizar a todos los menores que vivan en su territorio, mediante la asignación de plazas en colegios públicos o concertados donde se les garantice el acceso a una educación reglada, sin que para ello sea exigible ningún tipo de requisito administrativo que no tenga que ver con la presencia del menor, dado que su necesidad y derecho a la educación se da por sentado. ¿Acaso Melilla no es territorio español, o es que es de una españolidad especial, para que se considere que los que viven en Melilla viven en España, pero menos que si vivieran en la península?

La Asociación de Abogados Extranjeristas, en su convenio con PRODEIN, no cesará hasta conseguir que todo este grupo de niños y niñas sea debidamente escolarizado, y sólo podemos expresar nuestra consternación e indignación ante la actitud de nula colaboración y exigencias burocráticas irracionales que está desplegando la Administración. Así como el agradecimiento a cuantos han contribuido y contribuirán a resolver la situación, como el Ilustre Colegio de la Abogacía de Lleida.

### Fundació Jaume Rubió i Rubió

Des del passat mes de febrer, Fundació Jaume Rubió desenvolupa la 5a edició del **projecte formatiu Fils per a Inserció** que, en aquesta ocasió, compta amb el cofinançament aportat pel Col·legi de l'Advocacia de Lleida. El curs, que s'allargarà fins a mitjans del proper mes de juny, té com a objectiu la millora de les competències sociolaborals i professionals de dones residents a la ciutat de Lleida, que es troben a l'atur i en situació i/o risc d'exclusió social. En total, està previst que hi participin 12 dones, que durant les 300 hores de durada del curs adquiriran coneixements teòrics i pràctics en el sector de la confecció i el tèxtil, el que contribuirà a generar-los-hi noves oportunitats laborals. A més, es potenciarà el desenvolupament de competències transversals, com l'idioma i l'ús de noves tecnologies, i també es potenciarà la creació de xarxa relacional i de suport entre elles.

Fotos reportatge Sant Raimon: Genaro Massot

# Sant Raimon 2020



El Grup Advocacia Jove van organitzar amb motiu de la festivitat de Sant Raimon de Penyafort dues activitats.

El dilluns, 20 de gener, al Club Tennis Lleida, vuit valents van jugar el **partit de futbol** contra el vent i la pluja.

Va ser un duel emocionant fins a l'últim moment on es va acabar decidint per un sol gol. La vetllada va acabar amb un fantàstic sopar/tertúlia jurídica.

El dijous, 23 de gener, a la Sala Baba Room, va tenir lloc la  **festa de l'Advocacia Jove**. Un bon grup de companys van gaudir d'un sopar informal en un ambient molt agradable.

## Junta Advocacia Jove de Lleida



# Trobada cap de setmana d'esquí



Els dies 28 i 29 de febrer i 1 de març, es va organitzar a la Vall d'Aran, la primera esqujada de l'advocacia Jove de Lleida conjuntament amb Pimec Joves.

Va ser un cap de setmana rodó pels amants de l'esquí on també vam gaudir de la gastronomia de la Vall i sens dubte es va forjar una gran companyonia entre tots plegats.



Vist l'èxit de la convocatòria, sens dubte hi haurà segones i ulteriors esqujades però estem analitzant si promoure alguna altra trobada amb anterioritat.

Des de la Junta de l'Advocacia Jove de Lleida, agrair a tots els que van participar i animar a la resta a les pròximes edicions.

## Junta Advocacia Jove de Lleida



# Dret al Cinema!

Miguel Juan de Bartolomé Estévez, Abogado

La **Comisión de Cultura del Ilustre Colegio de la Abogacía de Lleida** ha impulsado con éxito la primera edición del Ciclo '**Dret al Cinema!**', que se desarrolló eficazmente gracias al esfuerzo e implicación de la **Universidad de Lleida (Facultad de Derecho, Economía y Turismo)**, ambas Instituciones con el apoyo y colaboración del Diario '**La Mañana**', Decano de las tierras de Lleida.

Las jornadas tuvieron lugar entre el **23 de enero y el 13 de febrero de 2020**, en el Auditorio de la Biblioteca del Campus Universitario de Cappont (Auditori del Centre de Cultures i Cooperació Transfronterera, campus 1 d'octubre), excelente recinto para la exhibición cinematográfica, cedido por la UdL para albergar adecuadamente las proyecciones.

Durante los cuatro jueves consecutivos que conformaron la propuesta cultural, a sus 7:30 h de la tarde, estuvieron

convocados al cine tanto estudiantes de Grado o Máster en Derecho, como compañeros colegiados y operadores jurídicos, en todas sus áreas profesionales, pero, sobretodo, amantes del séptimo arte (evento libre y gratuito abierto a toda la ciudadanía) con inquietud o curiosidad en torno a ciertas problemáticas que arroja la actualidad inmediata.

Los asistentes tuvieron la oportunidad de abordar cada film, y sus claves, con el valor añadido que ofreció la perspectiva experta de los conferenciantes y ponentes invitados -dos por cada sesión-, configurándose un pequeño espacio de reunión o foro de debate (turno abierto de preguntas), de vocación pluridisciplinar, con la excelente excusa del cinematógrafo.

Y es que el Derecho tiene un buen aliado en el Cine y éste permite asomarnos a otras realidades distintas: tiene la habilidad de mostrar el mundo al mundo, de explicarnos a

nosotros o a los demás. Las cuatro películas presentadas, sin ser propiamente cine de abogados y juicios (apasionante subgénero al que no se renuncia y tiempo habrá), nos ilustraron sobre Derechos esenciales de la sociedad y del individuo, directamente conectados con el mundo en que vivimos y sus desafíos.

La **proyección de inauguración** del ciclo tuvo lugar el pasado **23 de enero**, con el film '**Los archivos del Pentágono**', siendo ponentes **Ignasi Calvo**, periodista y jefe de comunicación de la Diputación de Lleida, y **Luís Vacas**, abogado del Estado (Madrid).

La segunda jornada se desarrolló el **30 de enero**, exhibiéndose el film '**SAM-BA**', siendo ponentes **Javier Lanzos**, magistrado-juez (Barcelona) y **Núria Camps**, profesora titular de Derecho Internacional Público y coordinadora de Compromiso Social, Igualdad y Cooperación de la UdL.





La tercera sesión se celebró el **6 de febrero**, con el pase de “**La doctora de Brest**”, siendo ponentes **Eduardo Piedrabuena**, fiscal (Lleida) y **César Cierco**, profesor titular (acreditado catedrático) de Derecho Administrativo de la UdL.

El **acto de clausura** del ciclo, con la presencia e intervención de los Decanos de ambas Instituciones, tuvo lugar el **13 de febrero**, con el visionado del film ‘**La Innocència**’, en una proyección especial que contó, como invitada de honor, con su directora, **Lucía Alemany** (Traiguera-València, 1985), quien nos habló de éste su primer largometraje, excelente ópera prima presentada con enorme éxito en la Sección New Directors del pasado Festival Internacional de Cine de San Sebastián; que recibió la mención especial del Jurado en el último ‘Som Cinema’ (Festival de l’Audiovisual Català) de Lleida; y que sumó siete nominaciones a los XII Premis Gaudí (resultando galardonada como mejor actriz de reparto la excelente **Laia Marull**), y dos nominaciones a los Goya, suponiendo el debut de la arrolladora **Carmen Arrufat**.

En suma, desde la **Comisión de Cultura del ICALL** se ha acudido a una

vieja fórmula, que hoy en día tiene algo de anacronismo romántico: el **Cineclub**. Sin embargo, es en realidad un formato con excelente futuro, cuando se configura una lista de excelentes películas que nos permiten plantear retos respecto de los cuales el Derecho tiene algo que decir, y se convoca a expertos profesionales y académicos.

Buenos títulos y buenos ponentes conformaron las jornadas de Cine y Derecho, planteándose las proyecciones del modo más próximo a la experiencia cinematográfica, reproduciendo el conocido ritual: butacas, luces en la sala que se apagan, gran pantalla que

se ilumina. **El Cine en su expresión clásica.**

‘**Dret al Cinema!**’ se ha llevado a cabo porque reflexionar el Derecho a través de la Cinematografía es un buen ejercicio de pedagogía, que bien puede servir para inspirarnos, redimirnos o recuperarnos para la tarea legal, o para recordar lo fundamental de ésta, y ha servido también para fraguar una magnífica oferta cultural y formativa, entretenida, a reeditar en sucesivos años, en el marco de una excelente cooperación institucional perdurable, que suma interesantísimas sinergias entre el mundo académico y profesional.







# La Mediació en Valor

Equip directiu del CEMICALL

Durant aquests dies, de ben segur que, a través dels mitjans de comunicació, heu sigut sabedors de la tasca que les Comissions de Mediació dels diferents col·legis hem realitzat per difondre la mediació com a eina de resolució de conflictes. Defensem la mediació sempre entesa com a procés en el qual és indispensable la participació activa dels advocats de les parts.

Com tots sabeu, des de l'any 2015, el Col·legi de l'Advocacia de Lleida, a l'empara de la Llei de Mediació i el seu reglament, va crear un Centre de Mediació (CEMICALL) en el que s'ofereix el servei de mediació com a mètode alternatiu a la resolució de conflictes entre diferents parts (ADR).

Conscients de la manca de confiança per molts companys en aquest mètode de resolució de conflicte, i que justifiquem en la desconexió del seu funcionament, us volem fer sabedors amb aquest article de les següents consideracions.

Els mediadors del CEMICALL, sempre vetllarem perquè les parts tinguin l'assessorament degut. Estem convençuts que per conformar una veritable i real voluntat d'acords és del tot prioritari que les parts hi acudeixin degudament assessorades. Nosaltres, quan actuem com a mediadors, no assessorem, i, és per això que necessitem la participació activa en el procés de cada un dels advocats de les parts.

En aquest marc, la funció dels advocats de les parts esdevé molt important, ja que han de continuar vetllant pels interessos del seu client, acompanyant-lo i assessorant-lo en tot el procés de mediació a més de donar forma jurídica als acords que puguin arribar (contracte, conveni regulador,...).

La mediació esdevé una eina útil i que suposa un valor afegit per l'advocat, sense que signifiqui un menor nombre d'assumptes tramitats ni una disminució d'ingressos. La mediació s'ha d'entendre com una **nova estratègia en benefici dels nostres clients** i disminució del pes emocional de l'assumpte que recau sobre l'advocat. Per tant, la idea és que els clients tornin a sol·licitar els nostres serveis en pro d'una resposta ràpida, efectiva i adient a les seves necessitats.



Cal donar-li el valor que es mereix a aquesta tasca d'assessorament per part de l'advocat en el procés de mediació, i per això us recomanem que aquest valor es reflecteixi en el full d'encàrrec professional. Cal que el client percebi que el procés de mediació és quelcom en què l'advocat no és aliè, i és per això que recomanem, que com a mínim, l'advocat assisteixi amb el client a les sessions informatives, i també, i molt important, en la sessió de tancament amb signatura o no d'acords.

En aquesta línia us invitem a visionar el vídeo que des del Consell de l'Advocacia Catalana es va gravar, i on precisament, es reflecteix tot i quan referim en aquest article:

<https://youtu.be/3eu4oj-OKbg>

I també les recomanacions del Consejo General de la Abogacía:

<https://www.abogacia.es/publicaciones/ebooks/recomendaciones-para-la-abogacia-en-la-mediacion/>

Us animem a oferir aquesta via alternativa de resolució de conflictes a aquells clients que ho considereu adient. El client al que li resolgueu el conflicte de forma eficaç i amb rapidesa, serà un client que de ben segur us reconeixerà la vostra intervenció.

# Presentació dels Formularis en Llengua Aranese i Celebració de la Comissió de Llengua del CICAC al Col·legi de Lleida

Meritxell Estiarte Garrofé, Comissió de llengua de l'ICALL

El dimecres 26 de febrer va tenir lloc a la sala d'actes del nostre Col·legi, la presentació de tot un conjunt de formularis jurídics traduïts a l'aranès.

L'acte va estar organitzat pel Consell de l'Advocacia Catalana, amb el suport de la Direcció General de Política Lingüística de la Generalitat de Catalunya, la del Col·legi, i òbviament, amb la de la Comissió de Llengua que havia impulsat i vetllat la realització de les traduccions.

A l'acte, que va comptar amb una nombrosa presència de premsa escrita i audiovisual, obtenint un important ressò, hi van ser presents el president de la Comissió de Llengua del Consell de l'Advocacia Catalana i degà de Vic, Rogeli Montoliu Casals, que en va fer la presentació; el nostre degà Jordi Albareda Cañadell; el president de l'Institut d'Estudis Aranesos-Acadèmia Aranese de la Llengua Occitana, Jusèp-Loís Sans; la directora general de Política Lingüística, Ester Franquesa i el director dels Serveis Territorials del Departament de Justícia a Lleida, Jaume Montfort. Tots els assistents



van mostrar la satisfacció per la publicació dels formularis, que fan palès el compromís amb la protecció i impuls de l'Aranès també en l'àmbit del dret i la justícia, per tal de garantir els drets dels usuaris que els vulguin fer servir.

Entre els formularis hi ha sol·licituds de responsabilitat patrimonial, contractes, convenis reguladors, demandes de desnonament i escrits de defensa, entre d'altres. També hi ha l'altresí per demanar que la documentació relativa al procediment judicial es noti-

fiqui en aranès i el recurs de reposició necessari quan l'Administració de justícia requereix les parts de traduir al castellà els escrits presentats.

Prèviament i aprofitant l'avinentsa, es va reunir al nostre Col·legi la Comissió de llengua catalana del CICAC, essent la primera que presidia el nou degà de Vic, el company Rogeli Montoliu. Des del primer moment va manifestar el seu tarannà de ferm defensor de la llengua, i va mostrar la seva total disposició per lluitar per l'extensió del seu ús, a l'únic àmbit que encara se'n resisteix, el de l'Administració de justícia.

No puc acabar sense afegir-hi un capítol d'agraïments, el primer al CICAC per considerar el nostre Col·legi per realitzar la presentació, el segon per totes les persones que hi van assistir, pel viu interès que van demostrar, en tercer, a la Comissió de Llengua que es va desplaçar per realitzar la seva reunió mensual, i en darrer terme, però no per això el menys important, al personal del Col·legi que va col·laborar per que tot sortís bé, malgrat les dificultats.



Lleida, 28 de febrer de 2020



# Cens Col·legal

**ALTES I BAIXES DEL 5 DE DESEMBRE DE 2019  
AL 30 DE MARÇ DE 2020**

## ALTES EN EXERCICI

2290 .....Roser Cases Salut  
2291 ..... Gemma Latorre Carrión  
2292 ..... Bárbara Pérez Lorenzo  
2293 ..... Maria Izquierdo Muniesa  
2294 ..... Lina Hu Ye  
2295 ..... Alberto Del Egido Mialdea

## PASSEN A EXERCENT

1459 ..... Ester Vilches Comelles  
1334 ..... Olga Sanvicente Ballarin

## PASSEN A NO EXERCENT

1691 ..... Alba Sala Mases  
1327 ..... Juan Victor Borjabad Bellido  
1574 ..... Honorio Luengo Hernandez

## BAIXES

1295 ..... Sandra Andreu Mencia  
1983 ..... Elena Berges Martin  
2183 ..... Albert Torrecillas Garcia

2028 ..... Ana Maria Banqué Saldaña  
2155 ..... Miriam Cabases Capdevila  
1892 ..... Teresa Calabria Lopez  
1511 ..... Ester Sonia Lorenzo Bermejo  
1789 ..... Yolanda Masanes Surroca  
1474 ..... Maria Dolors Sacases Montane  
826 ..... Montserrat Fernandez Garcia  
1915 ..... Carolina Nadal Bach  
1822 ..... Victoria Pedra Bares  
1626 ..... Lidia Puigdemasa Soto  
588 ..... Montserrat Sansa Reñé (+)  
2105 ..... Lorena Torruella Canadell  
2192 ..... Eva Alos Ripoll  
253 ..... Julio Olano Martínez (+)

## EN RECORD DELS COMPANYS

### QUE ENS HA DEIXAT

El nostre afectuós record pels companys que ens ha deixat i la seva família:

- **Montserrat Sansa Reñé**, col·legiada no exercent (7 de febrer de 2020)
- **Julio Olano Martínez**, col·legiat no exercent (27 de febrer de 2020)

# Registre de societats professionals de l'Il·lustre Col·legi de l'Advocacia de Lleida

**Altes  
SECCIÓ DE SOCIETATS PROFESSIONALS  
D'ADVOCATS**

Núm. 44: GABÁS BALÚE JUSTO ADVOCATS  
ASSOCIATS, SCP  
Data d'alta: 9 de gener de 2020

# XXI edició Premi “Lo Canyeret” d'articles jurídics

La revista LO CANYERET, amb la finalitat de promoure la difusió jurídica i estimular l'estudi del dret, convoca la XXI Edició del Premi Jurídic “Lo Canyeret” corresponent a l'any 2020 d'acord amb les següents bases:

## 1. Dotació

La dotació d'un premi en metàl·lic de 1.200 €.

## 2. Participants

Tots els articles presentats a la revista “Lo Canyeret” durant l'any 2020 escrits per llicenciats o graduats en dret i estudiants del Màster en Advocacia.

## 3. Recepció i publicació

Els articles es presentaran al registre del Consell Editorial, ubicat a la seu del Col·legi de l'Advocacia de Lleida, bé personalment o per correu electrònic, s'acusarà rebut del lliurament de l'article amb el número de registre corresponent.

El Consell Editorial està facultat per no publicar aquells articles que no s'ajustin a les bases establertes o no reuneixin mèrits suficients.

## 4. Requisits

Els articles presentats hauran de ser inèdits i d'interès general en relació amb qüestions jurídiques. Redactats en llengua catalana o castellana.

Els escrits es presentaran a doble espai i en fulls de format DIN A4. Hauran de tenir una extensió màxima de 2.400 paraules. Es poden presentar també en suport magnètic i en un format compatible amb els programes de tractament de textos més estesos a Espanya. L'autor de l'article remetrà una fotografia format carnet a fi de ser publicada juntament amb aquest.

## 5. Jurat i veredictes

El Jurat, a qui correspondrà el veredictes del premi, serà designat per la Junta de l'Il·lustre Col·legi de l'Advocacia de Lleida. Les seves decisions seran preses per majoria simple de vots, decidint en última instància el vot de qualitat del seu President. El veredictes i el lliurament del premi es farà públic durant la festivitat del nostre patró Sant Raimon de Penyafort 2021.

Prèviament, es comunicarà la data exacta, el lloc i l'hora del lliurament del premi.

## 6. Acceptació de les bases

La participació en la present convocatòria suposa l'acceptació íntegra d'aquestes bases.





# «El Nostre Col·legi en la Història»

Simeó Miquel Roé, Advocat



▲ Rendició dels carlistes que ocupaven la Seu d'Urgell el dia 27 d'agost de 1875. Amb tota seguretat l'eclesiàstic que hi apareix al centre és el bisbe Josep Queixal Estradé, que s'esmerçà activament en la defensa de la ciutat. [Le Monde Illustré]

Joan Mestre Tudela, el degà carlí

El sisè advocat que va ocupar el deganat del nostre col·legi va ser en Joan Mestre Tudela. Ho va fer a més, en dues ocasions: el primer mandat el va exercir des de 1870 fins a 1874; i quinze anys més tard, poc abans de la seva mort, el va tornar a ocupar, des de 1885 fins a 1888. Havia nascut a Lleida l'any 1807 i hi va morir el 1889. Pertanyia a una família de terratinents, ben situada ja en l'antic règim, amb nombrosos professionals del dret. El seu pare, Cristòfor Mestre va ser doctor en lleis i el seu germà gran, Pere, va ser advocat. Un dels seus fills, com a mínim, Pere Mestre Mensa, també va exercir la professió.

Va tenir una intensa dedicació política, inicialment pel partit moderat i en aquesta condició va ser l'alcalde de Lleida, durant el regnat d'Isabel II, els anys 1857-58 i més tard, del 1866-67.

Després de la revolució de 1868 es passà al carlisme i consta que l'any

1871, sent encara regidor de la Paeria i ja degà del col·legi, es va negar a participar en la recepció que la ciutat va fer al rei Amadeu I. Va participar activament en la tercera guerra carlina i va tenir un paper destacat en el conat de restabliment de la Generalitat que va promoure el pretendent Carles VII l'any 1874. Efectivament, el dia 1 de novembre d'aquell any, a Sant Joan de les Abadesses es va constituir la Diputació de Guerra, que havia de ser la institució que, un cop aconseguida la victòria, es convertiria en la Diputació del General o Generalitat, que el pretendent havia promès restituir amb els furs i constitucions catalanes. El president d'aquesta Diputació era el general que comandava l'exèrcit carlí (primerament Rafael Tristany i després Francesc Savalls) i, com a vicepresident, Carles VII va nomenar Joan Mestre Tudela. Tots els historiadors coincideixen en el fet que va ser ell el president efectiu i l'ànima de la Diputació. Sigui com sigui, la Diputació es va haver d'anar traslladant a mesura

que els alfonsins avançaven, fins a l'últim reducte que va ser La Seu d'Urgell, en el setge de la qual Joan Mestre va ser ferit i empresonat, l'agost de 1875.

Els darrers anys de la seva vida va abandonar el partit carlí i es passà al recentment creat Partit Integrista, una escissió reaccionària del carlisme.

Va participar activament en la vida social i econòmica lleidatana. Sabem que era director de la Caixa d'Estalvis i Mont de Pietat de Lleida l'any 1882, quan es va celebrar la seva primera Junta General d'Accionistes. L'any anterior havia contribuït a fundar i havia presidit la primera Junta d'Accionistes del Banc Mercantil de Lleida. També va participar i durant temps va tenir una influència notable en la línia editorial del *Diario de Lérida*.

De la seva activitat professional i col·legial no en tenim altra constància que l'esment dels seus mandats en les guies col·legials de l'època.

# Ramon Clèries Mingot. Els vaixells d'Stjenkar Rasi. *Quelcom més que una cançó.*

*(Un parèntesi de dos anys excepcionals!)*

Maria Marquet, Filòloga. Catedràtica de francès jubilada de l'Escola Oficial d'Idiomes Barcelona-Drassanes

Quan el Ramon Clèries, amic de tota la vida, de professió advocat, ens va convidar, al meu germà Jordi i a mi, a la presentació del seu llibre, el 29 de novembre de 2018 ens vam quedar sorpresos pel seu títol: **Els vaixells d'Stjenkar Rasi!** El subtítol, una altra sorpresa! *Quelcom més que una cançó.* Una tercera sorpresa: *Un parèntesi de dos anys excepcionals!*

Aquest títol, subtítol i parèntesi, no em lligaven gens amb la carrera professional que era l'advocacia, però tampoc em sobtava massa sabent com sabem que el Ramon és un home espontani, creatiu, sempre obert a noves experiències.

Sabia que havia exercit la professió d'advocat a Tàrrrega, durant quaranta anys -que aviat és dit- amb entusiasme i una gran honestedat. El què ignorava és el que vaig descobrir el dia de la presentació del seu llibre.



Així ho va desgranant el Ramon:

Una casualitat va fer que, un dia de setembre, la baixa inesperada d'un professor, li donés l'ocasió de fer les primeres passes en el camp de la docència, al Col·legi dels pares de la Sagrada Família de St Andreu del Palomar de Barcelona. Col·legi on ell mateix havia estudiat. Corria l'any 1973. Havia acabat les pràctiques de magisteri i cursava el tercer curs de dret.

No les tenia totes, però *l'aventura* el va temptar. Tant és així que es va trobar davant d'una classe, de 4t d'EGB. Un xic desorientat, el jove Ramon acceptava el repte. El seu caràcter obert, comunicatiu, empàtic, cantaire i ballador... s'havia de plasmar ben aviat en la seva experiència docent. Va tocar totes les tecles, va passar per totes les disciplines, de la matemàtica moderna de conjunts i subconjunts fins a la música (flauta i cant) passant per moltes altres matèries com ara, geografia, ciències naturals, llengua, i què sé jo! Sense oblidar la seva passió pel ping-pong. Algunes assignatures les aprenia simultàniament amb els alumnes. I amb quin entusiasme!

Ell mateix, ens defineix la noció que tenia de l'aula: la considerava com un petit oasi de llibertat i democràcia en aquells darrers anys de dictadura. Mentrestant, continuava els estudis de dret. La seva creativitat i la seva experiència les bolcava a l'aula. Un exemple remarcable era una activitat de pedagogia activa, una experiència didàctica, que s'havia inventat, digna de les tècniques Freinet. Aquells vailets simulaven judicis a classes. Comportaments *incorrectes* d'alumnes, amb fiscals, jutges i advocats defensors. Allí es posaven sancions i es resolien casos conflictius, amb llibertat, igualtat i prudència. En resum, els nois aprenien i s'ho passaven d'allò més bé. Tot jugant, adquirien uns valors que els havien de servir tota la vida. Fascinant!

Cal destacar com a disciplina que caracteritzava el grup, la música. Bon cantaire, i bon animador va proporcionar als seus deixebles un repertori ample de cançons de tota mena. Van treballar un cançoner on es trobava l'himne que dona títol al llibre: *Els vaixells d'Stjenkar Rasi*, tema popular rus, que cantaven acompanyats de flauta. El van elegir com l'himne del curs i no va ser per casualitat, si en llegim una estrofa. Així es va quedar com un símbol per sempre més, per a tota la classe, per a tota la vida.

***Per les aigües de les illes, per les ones de la mar, els vaixells d'Stjenkar Rasi van cercant la llibertat.***





**Tot guanyant la llunyania per damunt l'ona flotant...** (Versió catalana de Xesco Boix ).

L'esperit d'aventura, la llibertat, l'esforç, els perills..., l'afany de superació... eren uns altres valors que s'afegien a la llista.

Aquí queda palès que el *profe*, a més de coneixements, va transmetre valors, i quins valors, als seus deixebles! No és d'estranyar que hagin fet retrobaments successius en aquests més de quaranta-cinc anys... Perseverant, el Ramon fa mans i mànigues per reunir-se amb ells...i ho aconsegueix. El dia de la presentació del llibre no hi van faltar! Aquells vailets que va conèixer l'any 73 i que va *instruir* fins al 1975, ara homes fets i drets, celebraven el llibre del mestre, on ells hi tenen un paper fonamental.

He llegit el llibre amb atenció i deteniment. També amb admiració i emoció. El llibre atrapa el lector per la seva sinceritat, bondat, espontaneïtat. El seu estil és senzill, planer, didàctic... Arriba a tots els lectors i els engresca a continuar la lectura. Al llibre hi trobareu fotografies, dates màgiques i paraules memorables, moltes entorn del verb *trobar*.

El Ramon ens demostra que és un mestre amb tots els ets i uts. Mestre d'escola, amb un gran respecte, i de relacions humanes. Ens ve a dir que a la vida, l'important és adquirir una formació sòlida i una bona educació però el més important és arribar a ser bones persones.

Quan ens aturem a llegir les conclusions del final del llibre, parla el mestre a l'aula. Quants docents s'hi poden emmirallar! Un mestre excepcional que va exercir la docència només durant dos anys! Però amb quina il·lusió! Una experiència trepidant i fructuosa dins d'una llarga vida professional de quaranta anys, en el món del dret. Un parèntesi excepcional, diu ell! Això no ho fa tothom. El Ramon, sí.

En definitiva, el llibre del Ramon és un homenatge sincer als seus deixebles. També a tots els professors i formadors que el van ensenyar, especialment a Guissona i a Barcelona. A la seva família i als seus amics, als seus col·legues de professió. És un cant d'agraïment a tots, un cant d'agraïment a la vida. Gràcies, Ramon.

# 1. D'aquí a un moment, sortiràs de dubtes

Per dir 'al cap d'un temps' o 'a comptat des d'ara', en català fem servir la construcció **d'aquí (a)**.

- ✗ Et portaré la traducció en dues hores.
- ✓ Et portaré la traducció **d'aquí (a)** dues hores.
- ✗ Dintre de poc, el testimoni vindrà a declarar.
- ✓ **D'aquí (a)** poc, el testimoni vindrà a declarar.

Malgrat que és habitual suprimir la preposició *a*, en els registres formals se sol mantenir.

# 2. Ara pots fer-ho el més aviat possible!

Per indicar que una cosa o una acció cal que s'esdevingui en un lapse mínim de temps, podem fer servir expressions com ara **tan aviat com sigui possible, com més aviat millor o al més aviat possible**.

Arran de la nova *Gramàtica de la llengua catalana* de l'Institut d'Estudis Catalans també s'accepta **el més aviat possible** (sense preposició).

- Hem demanat que ens retornin l'exhort **com més aviat millor**.
- Cal que practiqueu les diligències **tan aviat com sigui possible**.
- Han de declarar **al més aviat possible / el més aviat possible**.





# GALTES DE BACALLÀ AL PUNT DE PERONET

Mercè Vilagrasa i Boldú, Advocada

1. Comenceu per fer un sofregit, sempre abundant, amb ceba, all i una mica de tomata.
2. En una cassola hi poseu oli d'oliva, ceba tallada com grills de taronja, alls a trossos i ho deixeu fer pansit. Tot seguit hi poseu la mica de tomata (que sigui de conserva i si és casolana millor) ho remeneu fins a fer un tot macerat i ja ho podeu triturar.
3. Al moment de triturar-ho hi afegiu un got de vi blanc. Tot aquest conjunt ho torneu a posar a la mateixa cassola en la qual heu fet el sofregit i ho guardeu.
4. A part, enfarineu (amb la farina ben espolsada) les galtes que solen ser 3/4 per persona i les poseu damunt del sofregit, hi poseu 2 fulles de llorer i el polsim de peronet que us ho faci agradable al vostre paladar. Poseu el foc en marxa i quan estigui bullint poseu foc lent, ho deixeu uns 10 minuts que faci "xup xup", ho aneu remenant i abans de tancar el foc hi afegiu uns 4 musclos per cap. Tapeu la cassola i amb el seu vapor quedarà a punt de degustació.



!PERO... QUE HACEN!

!CAPORAL, HEMOS TERMINADO EL REGISTRO DEL BAR Y ESTAMOS REALIZANDO LAS PIEZAS DE CONVICCIÓN!

# BAR PEPE

